

Mihályi Molnár László

Sötétség és megvilágosodás

Ez még az ő órájuk volt:a sötétség hatalmáé!

Hamis papok és uzorás kufárok álltak vele szemben a templom előtt,
és a félrevezetett tömeg, no meg a felbérelt csöcselék, hogy a kellő pillanatban
bekiabáljanak...

(s a képlet azóta sem változott)

Talán csak Pilátus látott át ezen a gerjesztett félhomályon

...és a megkínzott vádlott,

de ő már előre tudta, hogy ebben a helyzetben majd ki mint cselekszik:
mit várhat a posztjukat féltő főpapoktól, a mindenre kapható tömegtől,
(és már a tanítványok is félrevonultak onnan, nehogy a Mesterrel együtt
őket is megostorozzák)

Nem volt ez számára meglepetés, felkészítette őket erre a fordulatra,

de Péternek is csak a kakasszó juttatta eszébe a jövődölést....

és minden egyebet: a szőlősgazda fiát, akit a szőlőművesek vertek agyon,
azt remélve, hogy ezzel rájuk száll majd a vagyon...

mert itt e földön csak ebben tudnak gondolkodni az ostobák

... és közben Júdás is visszaadta már a harminc ezüstöt, mikor rádöbbsent,
hogy kinek és minek az árulója lett, és kárhozatában, szégyenében,
fájdalmában és kétségbeesésében a halálba menekült.

Mutatva ezzel előre azoknak a sorsát, akik megtagadják majd az Evangéliumot...

a terméketlen fát gyökerestől tépi ki és veti tűzre a Gazda...

A helytartó pedig engedte, hogy a zsidók örvendezzenek,

mert ezen a napon nem az ő vérüket ontják e színjátékban...

de észre sem vették, hogy ők is áldozatok:

a cinkosságukkal lelküket és becsületüket adják el, és emlékeiket,

hiszen alig egy hete még palmaágakkal köszöntötték vágyaik megtestesülését...

de a jámbor birkák errefelé csak arra valók, hogy áldozatokká legyenek,

vagy csordában bégessenek az ünnepnapokon, hetente változtatva nézeteiket,
amikor megválasztják a főpapot, vagy megkoronázzák a királyt...

Pilátus látta, lépre akarják csalni, hogy ő hajtsa végre

a főpapok szándékát, mert nekik tilos a gyilkolás,

mert a törvényük szerint ölniük nem szabad,

megis halálba küldik azt, aki kimondja nyilvánosan a bűnüket,

aki megkérdőjelezi hazugságaikat...
ezért a tisztátalan rómaiakra bízzák megint a piszkos feladatot,
hogy tennék el láb alól a közrendet veszélyeztető Názáretit,
amihez már a hamis tanúkat is beavatták, és csalafinta bizonyítékokat
szereztek... legyen az eljárás jogszerű, törvényes és megfellebbezhetetlen....
Mondván: „*hogy jön ahhoz egy koszos betlehemi istállóban született
szemfényvesztő, mágus vagy akárki, hogy kijelentse: ő az a felkent,
ő a Messiás, akikre régóta várnak...
de milyen megszabadító az, akinek még fegyvere sincsen,
hogy veri ez meg így pusztá kézzel a megszálló idegen légiókat (?)...*”

Szegény megvezetettek, akiket nem is a rómaiak, hanem saját bűneik tartottak
fogva igazán, mert behódoltak a mammonnak, a rangnak, hírnévnek, pozíció-
nak, és még fel sem foghatták a szeretet végtelen hatalmát, amiről a Mester a
hegyi beszédben szólt,
s nem értették még azt a matematikát, amely nem ebből a világból való:
hogy minél többet szétosztunk belőle másoknak, nálunk annál több marad,
ahogyan a kenyérrel és hallal tette ott a tó mellett, a hegy oldalában,
hogy megértsék: a szeretet is így szaporodik meg,
hogy mindenki jóllakhat véle, és a maradékból is megtelik tizenkét kosár....
csak bízunk kell ígéreteiben, csak hinnünk kell benne, és követjük Őt,
csak elébe kell mennünk, hogy találkozassunk, csak rá kell lépnünk az Ő útjára,
amit kínnal, vérrel, megostorozással és a kereszthalállal
előttünk kitaposott, és megmutatta, hogy emberi létünk halálából is van
feltámadás, és megismerhetjük az üdvösséget,
a Mindenséget és az Örökkévalót,
mert annak királya törte itt át kétezer éve
a sötétség falát !

Napforduló

csak egy perccel is,
de hosszabb a nappal,
új reményt ébreszt
a virradattal,
és feledve gondot,
sötétséget,
lelkünkben a tavasz
újra éled,
a karácsony fénye
megvigasztal:
örömhírt hozott
az angyal !

A Mindenségből az Örökkévalóba

mikor az álmod
kivégzik
mikor a vágyad
elvérzik
mikor a leked
otthont nem talál
azt mondják
halál

s emlékké lényegül át
a lényed
és ki tudja
micsoda fények
országútjain távozol:
a Mindenségből
az Örökkévalóba

Karácsony hajnalán

Kigyúlt az ég,
a horizont lángol,
s reményt kovácsol
a sötét világból.

Beteljesül,
értelmet adva a létnek:
szűz-tisztaságban -
így szólt az ígéret.

Ránk ragyog fénye
a Nap köntösében,
s ez csillant meg
egy kisdéd szemében.

Megzendül szava
a süket világban,
láthatóvá válik
a vak homályban,

nyílik előtte,
szeretni vágy a lélek,
s szállást ad mind
az Ég kisdédének.

Holló József

Önzőn, esendőn, emberin

*... ami volt, ez lesz ezután is – hiábavalósága
az emberi bölcsességnek! /A Prédikátor könyve/*

Születni, élni, halni is – csak emberin tudunk
esendő álmaink üldözése közben.

Az önzéseink mentén, ha kell hát sorsrontón
űzzük magunkat egy üresült közönyben.

A pillanat így rak ki ezredéveket.
Míg minket a vágyaink zsarnok kényszerei
vezetnek öncélún, kalandor utakon:
mit a tisztesség szégyellhet, de a gyarlóság keresi!

S képzelt sikerek közt beteljesedve
tárgyasul benned az érzés, az értelem,
hogy a Mindent akard – de csak önmagadnak
és dühöngsz, mert túlér rajtad a végtelen.

A szerzés, a birtoklás, a pénz ma létünk célja.
E kényszerképzet lett a fiak öröksége!
Ez a farkasétvágyú, vad, kegyetlen ösztön,
ami aljasan is büszke... ha célját elérte.

S hiszed, e világ azért okosodik, bölcsül,
hogy mohó embervágyunk jobban kiszolgálja.
Míg te csapongó elméd bizarr játéka közt
ölelsz, ölsz és álmodsz – a hiábavalóságba.

Az utcazaj elnyomja a Prédikátor hangját.
S a szájalmat belőlünk a közöny kiirtotta.
Riadtan kérdezem: Uram, mért engeded,
hogy olyan sors várjon ránk, mint a gyilkosokra?

Itt emberlelkek fáznak, vacognak nyáron is
állig begombolva – csupaszon, meztelenen.
Míg föl-le-oda-vissza átgázol a világ
a titkon dédelgetett maradék hiteden.

Bolondok! Az ember törpe, csak a bűne óriási,
de a gonoszság megtanult mást gyanúsítani!
És te úgy vársz emberséget az embertelenségbe',
hogy a bajban bárkit magára tudsz hagyni...

Egy empátiavákuumban múlnak a napjaid,
hol ökölbesorított kézzel simogatnál.
Míg önző, infantilis személyiségeddel
egy magától rád szakadt boldogságra vágynál.

Képzelvek: apró kápolnák csendjeibe' állok.
Hol a hideg kövön emberek térdelnek
azért könyörögve, ne az várjon rájuk:
–mint koldusnak a fém pénzt a rögnek odavetnek.

Élni is, halni is csak emberin tudunk mi!
Egyidős velünk ez a maratoni vágta.
Itt apáról-fiúra így szállnak a vágyak,
mint a tévelygő emberlét *hiábavalósága*.

Száraz Pál

A torony

Ablakából a toronyra látott.

A torony uralta az egész városképet. A háztetők között ide látszott, a kép sarkában felbukkant a hegy és a hegyen a torony. Aki csak egyszer is látta a várost, az okvetlenül ennek a toronynak a képét vitte magával emlékül. Ha később, évek múltán, valaki rá gondolt a városra, és maga elé akarta idézni, legelőször ez az építmény ötlött fel emlékezetében.

Mindennap megnézte ablakából. Hosszan, tünődve, szeretettel. A lakást is azért vette ki annak idején, mert megragadta őt az ablakból elé táruló kép, a magasan és büszkén feszítő toronnyal.

Naponta, ébredés után az első pillantása a toronynak szólt, de lefekvéskor az utolsó is. Bátorította őt munkájában, megnyugvást lelt benne munka után, ebben a büszke, nyugodt és tökéletes szépségében, ott a hegyen.

Történt egyszer, hogy amint reggel rápillantott, valami idegenszerűt érzett a képen. Hirtelenében nem is tudta, mi az. De aztán rájött: a torony mellett állványokat emeltek. Összevont szemmel, szigorúan nézte a nem oda való, idegen vonalakat a torony mellett.

Másnapra az állványzat még magasabb lett. Este hosszan nézte a holdfényben. Valami különös megdöbbenést érzett: a torony beteg. Most fogtak hozzá a gyógyításához. Összeszorult a torka. Talán az aggodalomtól. De nem, valóban érez valamit a torkában. Valami fájdalmat.

Reggel betegen, magas lázzal ébredt. Kihívták hozzá az orvost. Estére a beteg azt kívánta, fordítsák a karosszékét úgy, hogy kiláthasson az ablakon.

Hosszú és kínos betegség kezdődött. Sokszor elaludt, de amikor felébredt, fáradt, homályos szemmel is kutatva nézett az ablak felé: a toronynak már csak a csúcsa látszott, vasállvány takarta véges-végig. A torony is nagy beteg – gondolta, és újra lecsukta a szemét.

Jó egy hónap múlva felkelhetett. Még nagyon gyenge volt. Ült az ablak mellett a karosszékben, és nézte: valamivel alacsonyabbnak tűnt az állványzat, amely a tornyot eltakarta. A csúcsa mintha megnőtt volna, és fehérebb lenne.

El kellett utaznia, hogy felépüljön egészen. Amikor hosszú hetek múlva a hegyekből hazatért, már alig köhögött. Éjszaka ért haza, felhős, sötét éj volt, csendes eső esett. Kíváncsian nézett ki az ablakon, de a sötétben-esőben nem látszott a torony.

Másnap ragyogó napfényben aztán ott állt ismét vele szemben a hegyen. Felfrissülve, megújnodva.

Elmosolyodott. Arra gondolt:

„Milyen különös a torony, és én... Lehet, hogy valami közös van a sorsunkban?”

Elvetette a gondolatot. A torony évszázadok óta él. Ő mulandó ember. Még húsz-huszonöt éve van hátra. Mi lehetne kettejükben közös?

Azután hosszú ideig nem történt semmi.

Egy éjszaka felriadt. Szörnyű rémület ébresztette fel, mintha robajlást hallott volna. Fülelt... Szíve táján görcsös, rettentő fájdalmat érzett. Mélységes csend volt. Iszonyú sejtellemmel nézett ki az éjszakába.

De a torony szépségében pompázott a hegyen.

Felsőhajtott. Nagy kő esett le a szívéről, ám különös, nem múlt el a fájdalom. Reggel is, másnap is érezte a görcsös szorítást. Harmadnapra megvizsgáltatta magát. Az orvos komoly lett, és zárkózott. Orvosságot rendelt. Tilalmakat sorolt fel. Szavai súlyosak, figyelmeztetőek voltak.

Ő megértette, ami a szavak mögött volt.

Otthon leült a karosszékbe az ablak mellé. Keze fájó szíve fölött tapogatózott. Hosszsan, tűnődve nézte a tornyot, ezt a mindennek fölött való szépséget.

Délután a folyónál

Már visszahúzódott az áradás, puha talajt, itt-ott csillogó tócsákat hagyva maga után a fekete földön, amelyen úgy megvörösödött a kihajtott őszi vetés, mintha rozsdá marta volna. A nemrégén még haragosra dagadt folyó most alázatosan, visszahúzódva, pizkossárgán vonaglott medrében.

Az akácok néhol belerázták pergő, barnuló szirmukat, kevély szitakötők csúfolkodva libbentek rá, hogy megmossák kényes lábukat, és kortyintsanak belőle. A kis híd magasan fölötté ívelt, csak vékony árnyéka vibrált tükrén.

Az asszony megállt, nekítámaszkodott a híd meleg korlátjának, és a vízbe nézett.

– Rá sem lehet ismerni a folyóra, olyan csendes és kicsi, mintha kimerték volna.

Az asszony haja szőkén repdesett le barnult arca körül és bronzszínű, gömbölyű karja rövid időre megpihent az átforrósodott korláton. A fiatalemberre nézett. Szeme éppen olyan nyugodt volt, mint a hangja, semmit sem ígért, és semmit sem kívánt. Csak megállapított.

A másik barna szeme beragyogta az egész asszonyt, sugara végigfutott kinyújtott karján, barna lábszárán: olyanak látta őt, amilyen volt. Nyárnak.

– Egészen visszahúzódott –, bölintott a fiú. – Milyen hatalmas volt májusban?! Tudja milyen gyönyörű nálunk a május? Nem lehetett gyöngyvirágot szedni az erdőben. Gyöngyvirágillat veszi körül a falut. Kár, hogy nem jött előbb. Ígérje meg, hogy jövőre is eljön, és korábban.

– Nem ígérhetek semmit – indult tovább az asszony –, nem tudom, mi lesz jövőre. Ez is ajándék, hogy most itt vagyok.

Az asszony tudta, hogy a másik szerelmes, tudta és jólesett a szerelme, de semmi több. Egyedül érezte magát ebben a faluban, az öreg rokonoknál, ahova azért jött, hogy pihentesse fáradt idegeit. Az ura is úgy gondolta, itt biztonságban lesz, kicsi a falu, nincs társaság. És kilenc év után csakugyan elmehet három hétre egyedül is az asszony.

– Menjünk fel a töltésre – nézett előre az asszony –, ott kevesen járnak, nyugodtan lehet napozni.

A töltésen nem volt fa, se bokor, csak a végtelen szabad égbolt, amilyent nem látott az asszony a városban, és most úgy hullt a fűbe, mint egy megigézett. Lehunytt szemmel odatartotta arcát a napnak, és mély sóhajjal elmosolyodott.

Az asszony harminchárom éves volt, a fiú huszonhat. Leereszkedett az asszony mellé a fűbe, szótlánul nézte az elégedetten mosolygó nőt, aki oly váratlanul tört be az életébe. Mióta itt van, megszépült ez az unalomig megszokott vidék, megrövidültek a délutánok, és irgalmatlanul lassúak a hivatalos órák a hivatalban.

Itt fekszik mellette, csak a karját kellene felemelni, előrenyújtani, és megérinteni. De nem mer hozzáérni, nem akarja megzavarni az álmod, nehogy eltűnjön mellőle, kinyújtott karjai közül. Milyen szép, ahogy itt fekszik.

– Nagyon szerelmes belém? – kérdezte váratlanul az asszony.

A fiatalembert megzavarta az asszony nyitott szeme és a hirtelen kérdés.

– Nem... nem – dadogta zavartan.

– Ne mondja, hogy nem – ingerkedett az asszony. – Csak nem meri bevallani. Igaz?

– Nem igaz...

Az asszony egészen közel érezte magát az éghez. Mesebeli égbolt.

– Miért nem igaz? – nézett szemébe változatlan mosollyal, szinte követelően, hogy hosszú beszédre bírja a másikat.

A fiún könnyű nyári ing volt. Jól látszottak izmai, kamaszos zavara, ahogy szembe találta magát az igazsággal. Amelyet most ki kellene mondani.

A fiú merengve nézett az asszony szájára, és a nevetést nem látta többé titokzatosnak, éles, bántó, gúnyos hangnak, hallotta, amellyel kinevették fiatalságát, tapasztalatlanságát és szerelmét. Hirtelen düh tört fel belőle, megtörve a mesebeli kékséget.

– Hát, ha az igazságot akarja tudni, megmondom! Nem vagyok szerelmes magába, nem szeretem, csak érdekelt, mert... mert az gondoltam, hátha elérek, valamit. – Hadonászott a kezével, nem nézett az asszonyra, hanem le a folyóra, amely csendesen folydogált medrében. Úgy beszélt, mintha hinne szavaiban.

Az asszony felült. Mindegy, hogy hazudott a fiú, vagy igazat mondott, nem mérlegelte a szavakat. Csak elvesztette a fűszálas kék eget, a délután önfeledt, kábító hangulatát, a nyár megtalált melegét. Lehunyta szemét, aztán felállt.

– Menjünk haza – mondta röviden, és elindult.

A fiatalember szótlánul lépdelt mellette. Sírás fojtogatta torkát, nem tudott beszélni.

A híd árnyéka mélyen, valószínűtlenül elnyúlva vibrált a vízben.

Balajthy Ferenc

Szív a hóban

Most ablakomat karmolássza a tél.
Bennem szunyókálnak hullt levelek.
Tékozló fiú a Nap, – ládd hazatér, –
Mert elfogyott rég minden melege.

Gyerekként kószálnék veled a hóban,
Csúszkálnánk, mint jégen a csillagok.
Harangszó hullna ránk elhalkulóban,
Míg kibomlott angyalhajad ragyog.

Taposok friss ösvényt, utánam gyere,
Szerelmünket senki észre ne vegye!
Hóba rajzolok majd egy szép szívet.

Valahol dorombol tűzmeleg kályha, –
Vendéget fogadna, minket ott várna:
Fogom a kezed, s már nem is hideg!

Ha megérint a világ

Ujjunk begyéből serken ki a hajnal, –
A szívdobbanásra már felébredünk.
Klónozott szerelem engem se kerül,
Feltámadok én benned halk robajjal.

Ha megérint a világ, – találj rajta
Fogást te is, s ha végül majd sikerül,
Átvirrasztott pillanatba ne merülj,
S teljesületlen vágy lelked ne marja!

Gombostűre tűzött bogár szemében
Az angyalarcú sátánt megláthatod
Áldatlan állapotban, hogy bazsalyog.

Ha kell, – még Istenig is látok ébren,
Bár hullik egyre mind az, ami áldott
Mint imakönyvből, a préselt virágok.

Az újbor dicséretére

Szép születésnap boldog ajándék,
Lányok szemébe való csillagfény.
Látod, a tettét, követi új szándék,
Arcunkra csókol a csalfa remény.

Incseleg, izgató, bor íze szánkban,
Korsóból hörpint a szomjazó Nap.
Ott marad vártán a pince szobában
Bor, meg egy fekete, lyukas kalap.

Bor tüze éltet, a fájdalom tompul,
Dalt dudorászna nyűtt szőlőlevél!
Hátba támadhat a sors keze orvul,
Borból a hit szól, igazság beszél.

Én bírok a borral, a bor bír velem:
Szentséges nedű,- örök szerelem!

László Zsolt

Waterloo-t majd holnap játszunk...

Ez egy ilyen kor. Az ember már 40 év körül gerincfájdalmakkal, lumbágóval küszködik. Több marék gyógyszer heteken át, majd irány a szakorvos. Ezt az utat végigjárva üldögéltem a kórház folyosóján. Feltűnő volt, hogy nagyon kevesen várákznak. A várákzók is föl-alá járkáltak. Az ablakok párkányát tapogatták, majd ajtótól ajtóig csoszogtak. Furcsa volt ez a kórházi folyosó. Valami belülről azt súgta, hogy nem jó helyen várákzok, de érényeim egyike a mohóság mellett a türelem. Vártam a fehéren vakító hideg folyosón, és elem állt egy két méter körüli, sovány, papírcsákót viselő férfi. Végkép bebizonyosodott, hogy nem jó helyen járok. A papírcsákós megállt előttem, egy jó nagy staneclivel a kezében.

– Kő keksz? Ha kő, ha nem, én szívesen adom, mert én vagyok Napóleon, és nem tartok semmitől, csak a sűrű hóeséstől félek. Nagyon félek a hózivatarban, de eddig minden csatát megnyertem, kitaró vagyok és mivel nem vagy ellenség, visszatérek hozzád, mint hú csatatársamhoz, és pár marék keksz után megtervezük a stratégiát. Ok? Addig is pihenj, és készülj a sorsdöntő ütközetre.

Megrökönyödtem, de további hezitálásra nem volt lehetőségem, mert kitarult egy ajtó, és kihömpölygött rajta egy húshegynyi ápolónő. Mentében szinte szelet kavart. A folyosó pár maréknyi pora örvénylett körülötte. Rám nézett furcsa késszürke hatalmas bagolyszemével.

– Az Úr is csatára készül? – fordult hozzám földrészeket is beárnyékoló arcfelületével.

– Nem, én nem készülök csatába. Én derékfájással vagyok itt.

– Akkor az Úr rossz helyen jár, ez az elmeosztály, illetve a harcmező. Az idegosztály egy szinttel lejjebb van. Kérem, hagyja el ezt a harcedzett csapatot, menjen le a civilek közé.

Kérésének villámgyorsan, menekülésszerűen tettem eleget. Mögöttem recsegve húzódtott be az elmeosztály mágneszáras ajtaja. Mégsem bírtam ki, hogy ne nézek vissza, és egy-két mondatot még ne hallgassak meg az ajtón túlról. A nővér magához intette a magas sovány férfit. Átölelte, arcát gyöngéden megsimogatta.

– Drága Napóleonom!

– Most beveszed minden gyógyszeredet. Waterloo-t majd holnap játszunk, és megígérem neked, hogy szárnysegédként mindvégig veled leszek. Tehát holnap Waterloo... Ha elesel a csatában, megígérem, hogy hóesésben nem temetünk el.

Melyik úton?

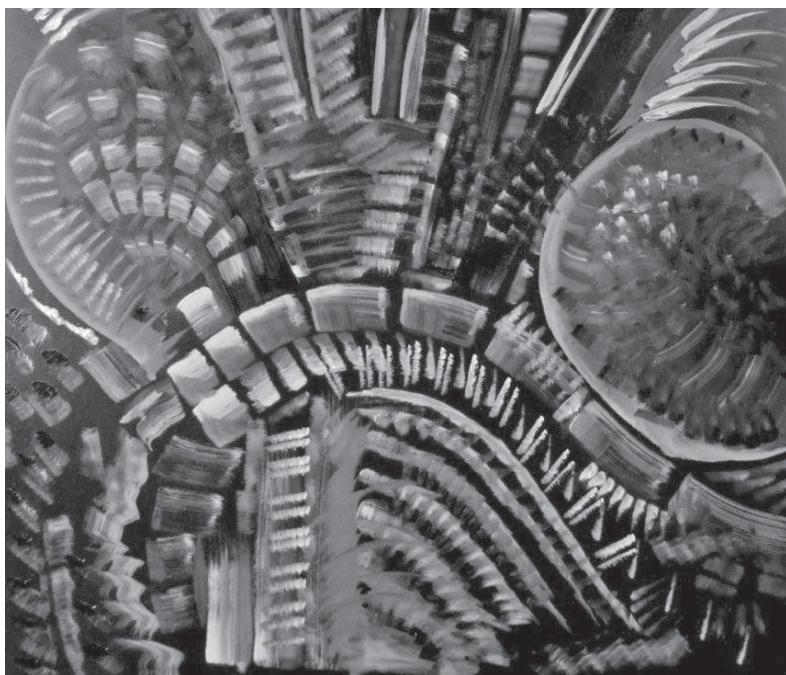
Z. már késői gyerekkora óta eszményítette Jack Kerouac-ot. Az „Úton” című regényéből oldalakat tudott fejből idézni. Elhatározta, hogy bejárja az országot, ahogy Kerouac is tette Amerikában. Elbúcsúzott hát szüleitől, akiktől nem kért, de nem is kapott volna semmiféle anyagi támogatást nagyszabású kísérletéhez, az országláshoz. A társasházi képviselő ugyan többször is biztosította támogatásáról, de az sajnos elmaradt. A nagy cégek teljes és támogató együttérzésüket fejezték ki, a média pedig folyamatos jelenlétet, tudósítássorozatokat ígért. Az ígéretek ígéretek maradtak. Z. mégis elszánta magát az indulásra. Terve szerint, mert tervek nélkül országok és még vágyak sem létezhetnek Ludaspunától Dióshereverőig szándékozott vándorútjába kezdeni. Eljött a nap, és mint az eszményített Kerouac csupán egy öltő ruhában és egy, a múlt századból visszamaradt sétatálcával a kezében indult útnak. A szovjet hadsereg hagyatékából származó szumkát sem hagyta el. A szumkában csak egy üveg ásványvizet cipelt, melynek palackjára rányomtatták, hogy az magyar termék. A palack alján viszont az is szerepelt még, hogy palackozta X. Y. Kft, Made in China. De ez a nemzetköziséget tükröző kettősség csak felerősítette önérzetét, és erőt adott az útra. Az utak, melyek néha egybe futnak, és sosem fogynak el. Z. mégis rátalált az egyetlen útra. Nehéz, küzdelmes körülmények után történhetett ez így, hiszen olyan nehéz megtalálni az egyetlen utat, ha csak egy út van. Z-nek sajnos kettős látása volt, ezért mindvégig abban a hiszemben gyalogolt tovább, hogy az ő általa választott úton halad. Holott egy út esetén nem nagyon akad választási lehetőség. De bármilyen hihetetlen is, a kettős látású Z. az egyetlen útról is letévedt. Nem tudni, hogy az egyetlen útról hogyan lehet letévedni. Talán nem is lehet. Utólag már tudjuk, hogy ez nem történhetett így, de hozzá kell tennünk rögvést, hogy történhetett volna így is. A kettős látású Z-t nem zavarta tévedése az egyetlen úton, hiszen mindvégig abban bízott, hogy egyszercsak szembe találkozik Jack Kerouac-kal.

Játszótér

Minden nap szinte ugyanaz a végtelen nyárban. A gyerekkor örök. Kellemesen lengedező szél és félárnyék. A homokozóban mindennap fellángol a játék. Ismerős arcok. Építkeznek a lágy homokban és civakodnak. Rálépnek egymás lábára, kezére, beletenyelnek egymás hasába és ordítanak. Aztán kibékülnek, és folytatódik a játék. Az egyik sarokban múzeum épül, könyvtárral és az építmény felett meg-egyeznek, hogy majd ki lesz az igazgató. A homokozó oldalában vasútpálya domborodik, amit koncesszióba adnak nagy kiabálás és káromkodás közepette. Aztán a

homokozó közepére magasítják a központi bankot, és kikiáltják egy-két pofon után a bank elnökét. Elkészül a rendőrség épülete is. A kapitány személye körül ismét vita támad, de ők megoldják ezt is, behomokozott kezükkel port kavarva szavaznak és választanak. Épül homokból egy miniország minden nap, de az éjszaka leple alatt a homokozó mindig kisimul, valaki, vagy valami mindig elegyengeti. Lehet, hogy ő az Isten?... Nem tudni, de minden nap kezdődik előlről, mindig és minden újra. Csak a homokozó szélében üldögélő egyke, aki írót játszik, az nem épít semmit. Szándékát mindegyik játszótárs már régóta ismeri. Gábrriel arkangyalt egyikük sem akarja vele együtt megépíteni. Keveslik, vagy éppen soknak találják hozzá a homokot és egyéb feltételeket. Így a játszótér írója magányos...

A homokozó széléről elnézem őket. Reakcióik, viselkedésük néha megdöbbenő, viszont nagyon szórakoztató. A homokozóban zajló események ismétlődnek. A játszótér állandóságát a belső változatosság oldja fel. Csak nézem őket, és nem szólok bele semmibe. A szerepek el vannak osztva. Jobb nem szólni, tenni és beavatkozni sem érdemes. De jó figyelni és tanulni a homokozó szélén üldögélve ezt az örök gyerekkort és az idő megnyúlt csóváiba futó játékot. Szeretem őket akkor is, ha már nem játszhatnak velük. Egyívásuk szinte mindannyian. Betöltötték már a hetvenet...

Terek

Györffi Réka

Faóriás

Sziklák üstökét markoló,
feszítő gyökeret eresztő,
zöld lángolással lázadó,
faóriás már menni készül.

A víz folyását csobbanó
tört ágbogával megrekeszti,
a víztükör magához húzza.
lombos tavaszba nem ereszti.

Hajnal előtt

A hajnal előtt megtorpanó kedvét
horzsolja új nap fénye,
a Holdhercegnő elbukott, s
föld mélyén szunnyad ezer híve.

A sápadt fényű csillagok
szemét lezárja éjszakára.
Gyászos nekik a pirkadat,
fölkapnak éjszín paripákra.

Télvonat

A fölös olaj lecsorog,
talpfák közé hullott, mi nem kell,
s e módon jobb sorsra jutott.
Lent kavarog a félhomály.

A kerekek csak csikorognak.
Monstrum a sínen rajthoz áll,
szikraesőben toporog,
telik velünk a bádogkasztzni,
s egy-egy félőrült napsugár
próbál a por nemespenészén
át a fülkébe mosolyogni.

Fiktív gépezet